

DIRECTOR:

Dr. ALEXANDRU RUSU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRATIV
[LA] — JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

In știr garmond: 6 Lei. La
publicării repetate după
:: :: învoială :: ::

Unirea

REDACTOR:

Dr. AUGUSTIN POPA

ABONAMENTUL

Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Foaie bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Primul Mesaj

Lunia trecută, 30 Iunie c. la închiderea sesiunii prelungite a Corpurilor legiuitoare, s'a dat primul Mesaj parlamentar al noului Rege, M. Sa Carol al II-lea.

Ca orice act de această natură, este și el o vorbă a guvernului, dar semnătura M. Sale Regei angajează, în chip firesc, și persoana Suveranului, în numele căruia se prezintă Mesajul, și este evident, are și dreptul și datoria de a-și pune în el pecetea individualității sale.

Privit sub acest aspect, primul Mesaj al noului Suveran se încorporează perfect de bine în programul de muncă lansat în primul său cuvânt de țară. Parlamentul a muncit și în această sesiune mult și spre satisfacția deplină a M. Sale, Rege îi dă următorul certificat de absolvire: „Ați împlinit opera de legiferare începută în sesiunea trecută și ați contribuit într-o largă măsură la realizarea și modernizarea organizației noastre de țară și la împlinirea reformelor impuse de necesitățile vitale, politice și economice ale țării noastre. Din punct de vedere administrativ, financiar, militar, agricol, industrial și militar s'au creat o bună parte nouile cadre legale, în cari țara noastră mărită se va putea îndrepta, cu pași siguri, spre destinele ei istorice”.

Aceste mângâitoare constatări de ordin general, Mesajul le desvoaltă apoi, treptat, subliniind în legătură cu fiecare etapă din activitatea Parlamentului, importanța ce-i revine în economia țării și a neamului, pentru a ajunge, în sfârșit la aprecierea noului aranjament constituțional, viitor la care se spun următoarele cuvinte, vrednice de a fi reținute în întregime:

„Destinele acestui neam au vrut ca aceste lucruri să fie chismate, pe lângă activitatea lor normală obișnuită, să îndeplinească un act istoric în restabilirea, pe temelii ei naturale și constituționale, ale rânduielii de succesiune la tron.

„Prin anularea actului dela 4 Ianuarie 1926, calitate de reprezentanți ai națiunii, ați restabilit dinastia pe baza indestructibilă a legitimității succesiunii la tron, care este piatra unghiulară a principiului monarhic și chează principală de pace și de stabilitate a popoarelor, cari trăiesc în regimul monarhic constituțional.

„Insufleșit de idealurile poporului Meu, simțitor la grijile și nevoile lui, încrezător în marea putere de viață și în ursita lui strălucită, pacient de greaua răspundere de a fi urmașul lui înaintași glorioși, făuritori ai independenței unității tuturor Românilor, voi domni cu doborâtă fiarbinte de a conduce poporul Meu, prin înțelepciune și muncă prin respectul dreptății și legilor, prin hărnicie și curaj, pe drumurile gloriose ale marelui său viitor”.

„Insufleșit de aceste principii de înaltă valoare politică, M. Sa mulțumește apoi foștilor Regeși, și face urările cuvenite pentru „consolidarea și pășirea scumpei noastre patrii”.

Prea mergem încet

Chestia pensiunilor preoțimei încă tot nearanjată — Clerul se solidarizează tot mai mult în jurul unui aranjament cu statul — Ce se impune în fața acestei situații

de Dr. ALEXANDRU RUSU

Chestia pensiunilor preoțimei noastre, și'n deosebi aceea a preoteselor văduve și-a orfanilor de preoți, s'a discutat atât de mult în aceste coloane și s'au făcut în jurul ei atâtea propuneri, încât socotim o fi cu totul de prisos, să-i mai subliniem importanța și să mai cheltuim un singur cuvânt pentru a justifica actualitatea punerii ei în discuție.

Adevărul e, că sesizate de îngrijorarea unanimă a celor interesați, toate sinoadele eparhiale din timpul mai nou s'au ocupat de această chestiune și pretutindeni s'au făcut îmbunătățiri destul de însemnate. Pensiunile s'au duplicat pe aproape întreagă linie, iar ajutoarele cuvenite văduvelor și orfanilor au fost sporite, pe alocurea, cu și mai mult decât mulțumită și, dacă ne gândim la sumele cu adevărat devizorii pe cari pensionarii noștri le primeau înainte, trebuie să admitem, că lucrul nu-i, chiar de loc, de mirare. Mai ales, că pentru a se ajunge la aranjamentul mai favorabil de acum, preoțimea s'a încărcat cu sarcini noi și însemnate, pe cari — după informațiile ce avem — le socotește prea mari față de sporul ce-a putut să asigure beneficiarilor fondului.

Aranjamentul ce s'a făcut nu este, deci, nici definitiv, mai mulțumitor. Se recunoaște aceasta chiar și din partea oficialității, spunându-se — bunăoră și în cercularul arhidiecezan, pe care l-am încrestat în numărul dela 21 Iunie c. — „că situația acestor pensionari (e vorba de cei înglobați la fondul de pensii arhidiecezan) e încă departe de ceea ce am putea numi o situație măcar relativ mulțumitoare”. Se impune deci, să se caute și găslască noul mijloace, cari să poată liniști pe cei ce neapărat trebuie să fie puși, cât mai neîntârziat, la adăpostul grijilor de această natură, spre a se putea devota pe de-antregul marelui ideal în serviciul cărui stau.

Cercularul nostru arhidiecezan o și promite aceasta, spunând că „ne vom preocupa și pe viitor neîncetat de progresul și întărirea acestui fond, în sensul dorințelor exprimate din cele mai multe sinoade protopopești”. Promisiuni similare există, de sigur, în toate eparhiile noastre, dar preoțimea nu vede într'ânsele decât un plim desiderium și un fel de mascare a neputinții de a se veni, momentan cel puțin, cu un aranjament mai mulțumitor. Dovada cea mai bună pentru aceasta este împrejurarea, că în sinul preoțimei prinde tot mai mult teren convingerea, că singura

ieșire onorabilă din „labirintul” acestei probleme, atât de vitale pentru ea, este o înglobare a clerului nostru în fondul general de pensii al statului. Reiese aceasta și din o moțiune recentă — pe care o dăm, la cerere, în alt loc al acestui număr —, dar e cunoscută această atmosferă și din alte documente similare, cari nu vin decât să dea o confirmare neoficială, dar publică, atâtor hotărâri luate în sinoadele protopopești, cari nu sunt menite publicității.

Se știe însă, că atitudinea aceasta nu acopere vederile corului nostru episcopesc, care, îndemnat de grele și importante motive, este de altă părere. Apare aceasta, nu se poate nega, mai ales în inserarea ce-a aranja chestia pensionarilor cu mijloace de acasă și din lipsa oricăror tratative — noi cel puțin n'avem cunoștință de ele — cu guvernul pe această chestiune.

Cunoaștem motivele, cari îndeamnă pe episcopii bisericii noastre să nu agreeze mișcarea pentru trecerea preoțimei în fondul general de pensii al statului și suntem și noi de părerea, că ar fi mult mai bine ca problema să poată fi soluționată cu mijloace proprii. Se pare însă, că preoțimea ține — și are dreptate — ca soluția, o soluție mulțumitoare, care să asigure pensionarilor „un trai mai omenesc”, să iasă odată din cadrul „preocupărilor” teoretice și să se apropie de împlinire. Măsurile de jumătate, socotite, chiar de către oficialitate, departe de a fi „măcar relativ mulțumitoare”, au, se pare, darul s'o exaspereze și să-i facă convingerea, că ceice sunt la conducere nu prea își bat capul cu această problemă, crezând că, dupăcum a mers până-acum, va merge și de-acum înainte.

Așa ne explicăm noi — și credem a nu greși — tonul binîșor agresiv (calificativul nu-l socotim exagerat!) al moțiunii celor vre-o 40 preoți sătmăreni din protopopiatele Ardușat, Codru, Mădăraș, Sătmăr și Someș, conduse, pe cât știm, de protopopii Romul Buzilla și Pamfil Ossian. Convinși, se pare, că un aranjament mulțumitor nu se poate ajunge cu mijloacele de acasă, decât îngreunând peste puteri pe preoții în funcțiune, oamenii aceștia vreau să provoace o mișcare generală în favorul ideii lor, silind prin aceasta corul episcopesc să abandoneze punctul său de vedere.

Dar lucrul acesta nu este pe calea cea bună. Episcopatul nostru nu poate dori pe această chestiune un conflict cu clerul de

să vrea să apară necuviincioasă. O, pentru că ea nu are mai mare dorință, decât ca preotul sau văduva lui, după ce și-au lăsat toată vîlaga tinerețelor în slujba bisericii și neamului, să se poată bucura de un viitor mai omenesc.

O punere la punct. Ziarul „Dreptatea“ București, oficiosul partidului dela putere, cupă, în numărul său dela 19 Iunie c. de amănunțit de declararea politică ale dlui DR. I. AȘ, cunoscutul „prietin“ al bisericii noastre, făcând asupra lor următoarele constatări rătoare, cari e bine să fie cunoscute și cititorii ziarului nostru:

„Dl Dr Lupaș vrea să introducă patima războiului și confesională și în știință. Sf. Sa știe bine, că acum 200 de ani s'a produs desfruntarea între Români în numele unirii religioase cu biserica Romei. Uniții n'au mai avut război cu mânia maghiară; ei nu erau considerați ca dușmani ai imperiului habsburgic, ci ca ortodocșii...“

„Fără a discuta cu d. Lupaș, vom pune, în această lucrare la punct, în speranța că și se va rușina de fapta comisă.“

„E de mirat cum poate să afirme un profesor de istorie, cu atâta seninătate, neadevăruri de sfruntate. Episcopul Inocenție Micu, cel surghiunit dela Roma, a fost ortodox, sau unit? Dar Șincai, care a trebuit să plătească, cu mazierea lui din postul de director al școlilor românești unite din Ardeal, îndrăznește să de a fi atacat notele istorico-critice ale dlui Eder la „Supplex libellus“ al Românilor, fost și el unit? De prefectii, tribunii, de centurioni și centurioni dela 1848, nici nu mai vorbim! Dacă ar trebui să-i înșirăm după creșterile lor religioase, ne-ar trebui zeci de volume. Dar chiar eroii procesului Memorandum, în frunte cu Ioan Rațiu și Vasile Lucaciu, au fost cei mai mulți fii ai bisericii unite?“

„De ce spune păr. Lupaș aceste neadevăruri? Ca să atragă luarea aminte asupra războiului Sf. Sale de martir național, de trei zile, pentru un articol de gazetă!...“

„Puțină dreptate, părinte cu crucea în sân!“ —

Cum vedem, ziarul „Dreptatea“ nu spune lucruri prea mari și necunoscute, dar faptul, că ele au fost date în vileag de principalul organ de publicitate al guvernului, își are importanța sa netăgăduită, care am socotit că e bine să fie subliniată.

Face, să ne cunoaștem atât pretini cât și dușmanii.

O carte bună *)

DE REVELATIONE CHRISTIANA. Tractatus philosophico-historici, quos scripsit Hermannus Deickmann S. I. 8. mai. XXII et 694 pag. Herder. Freiburg i. Breisgau. — Prețul 20 Mărci germane.

Autorul, repausat spre marea noastră părere de rău (1929), a editat la Herder (1925) două tomuri cu tratatul despre biserică, tot în limba latină. Din anume cauze speciale, tratatul prezent, care după ordinea logică ar fi trebuit să apară înainte, apare abia acum.

Scopul autorului la compunerea opului prezent a fost să arate mai întâiu înțelesul tuturor chestiilor privind descoperirea creștinească, apoi însemnarea lor și să dea cât mai solide argumente. Paralel cu acestea s'a nuzit să orienteze pe larg asupra teologilor moderni, catolici și acatolici, în toate materiile tratate. Deși opul reprezintă prin sine însuși un vast material de știință pozitivă, tocmai prin examinarea teologilor moderni, valoarea lui crește, fiindcă aceste păreri se aduc și în citate mai largi, încât cititorul poate să-și formeze însuși o judecată asupra autorilor alegați. — Prin aceasta cititorul se poate orienta în doctrina modernă despre descoperirea creștinească fără pierdere de mult timp și fără să citească însuși operele altora.

Cartea are trei părți. Întâia parte este o introducere, în care se tratează despre teologie în general și în special despre teologia fundamentală. Modul, în care autorul explică toată dezvoltarea teologiei fundamentale în feliurite timpuri și nexul ei cu teologia proprie dogmatică, cu respect continuu la feliurite sisteme teologice moderne, este un adevărat tezaur.

Partea a doua se ocupă cu religione în general și cu descoperirea, întru cât este posibilă, necesară și dignoscibilă din partea noastră. Găsim aici un adevărat

*) Deși nu obișnuim a publica recenzii asupra cărților ce nu ni-se trimit la redacție, dăm totuși, excepțional, din respect față de autor, aceste știri ale păr. jezuit F. Wiercinsky, un mare prietin al bisericii noastre române unite. N. R.

arsenal împotriva raționalismului modern, mai ales că auzim și aici păreri adversarilor chiar cu cuvintele lor proprii.

Partea a treia tratează despre Hristos, legatul divin. Toată hristologia în sensul mai strict ni-se propune aici atât în sens pozitiv cu argumente teologice cât și sub raport apologetic cu o critică foarte obiectivă a părerilor raționaliste. Așa d. p. chestia minunilor lui Hristos, chestia învierii lui adevărate, chestia convertirii sf. Pavel, sunt tratate cu o aprofundare temeinică și cu o admirabilă erudiție în privința părerilor adverse.

Cartea nu este un simplu compendiu pentru studenții în teologie, ci un ajutor prețios pentru orice profesor și preot, care dorește a se specializa în teologia fundamentală. Ne pare bine, că la chestia despre legațiunea divină a lui Isus, autorul citează (pag. 361) și teologia dogmatică a creștinilor răsăriteni, editată (1926) la Paris de păr. M. Jugie, și o carte germană a lui I. Mikälcsercu despre doctrinele cele mai însemnate ale bisericii greco-orientale.

P. Felix Wiercinsky S. I.

Știri mărunte

Data Paștilor din 1931. Sf. Sinod al bisericii ortodoxe dela noi a fixat data Paștilor din 1931 pe ziua de 12 Aprilie. Hotărîrea e luată de comun acord cu patriarhia ecumenică din Constantinopol și astfel se speră că vor fi excluse orice turburări pe această chestiune. — Tot în aceeași zi va celebra Paștile și biserica noastră.

Un cuvânt al dlui N. Iorga în chestia bisericească. »Neamul Românesc« din 26 Iunie c. publică discursul, rostit de d. N. Iorga la Cameră, în chestia pensiilor celor doi foști Regenți: Patriarhul Miron și C. Sărățeanu. În legătură cu această chestiune, d. N. Iorga a spus, între altele, și următoarele cuvinte cari merită a fi reținute: »Am fost foarte bucuros, că — prin ridicarea mitropoliei din București la rangul de patriarhat — se înalță prima biserică, nu biserica de stat, că nu avem biserică de stat, dar când se înalță prima biserică a țării mele așa de sus...« Este o mărturisire, care deși nu cuprinde nimic nou, acoperind numai dispozițiile Constituției — care nu cunoaște biserică de stat —, ne este totuși deosebit de prețioasă

În Octomvrie se întorcea la Florența cu manuscrisul voluminos al noii sale opere: „Sant'Agostino“.

Să fie oare numai o altă dovadă a curiozității operozității papiniene, dornică de a-și vedea cuvântul cu prilejul serbărilor de comemorare? Desigur — nu. Cartea aceasta are o valoare mai greu de înțelesuri în povestea lui Papini.

Căci sfântul Augustin, ca nimeni altul, a fost sfântul confesiunii sale de convertit.

Spre a-și mărturisi puritatea reîncarnării sufletului în Dumnezeu, Papini, scriind această „Viață“, reface drama turpitudinii sale sale. Cași Augustin odinioară, evocatorul de azi dibuie pe căile ascunse ale conștiinței, spre limanul regenerării și al mântuirii. Incredințat că „pe lume nu există adevăr vrednic de admirat și de suportat decât sfinții și artiștii, imitatorii operii lui Dumnezeu, singurii cari au de-a face cu veșnicia“, povestitorul „Viații lui Isus“ nu prețuiește sfântul Augustin pe „arhitectul teologiei și titanul filosofiei“, cât pe „fratele care a înțeles și a plăcut ca și noi, sfântul care a izbutit să urce în cetatea veșniciei bucurii, spre a se înfruntă la picioarele Dumnezeului redobândit“.

Scepticismul toscanului Papini s'a întâlnit întâia dată aceasta, făcînd, cu „un caz de conștiință“, să-l intereseze nu numai ca intelectual, ci totodată, ca om; s'a întâlnit cu acel Suflet care să trezească toate rezonanțele propriului suflet. „Viața sfântului Augustin“ este

astfel cartea mult așteptatei Intâlniri. Cu ea apune „Omul sfârșit“. De data aceasta Omul e sfârșit, căci se îndreaptă pe calea întoarcerii în tovărășia Sfântului Confesiunii supreme, singurul pe care — alături de Balise Pascal — îl acceptase dintre scriitorii creștini în răstimpul revoltei ateiste. „Căci — se destăinuiește Papini — mi se părea, că între el și mine era oarecare asemănare: și el literat îndrăgostit de cuvânt, dar, tot odată, cercetător neliniștit de filosofie și adevăr, într'atâta încât să fie ispitit de ocultism; deopotrivă sensual și dornic de glorie. Ii semănam, se înțelege, în rău, dar la urma urmelor, îi semănam. Iar faptul, că un om ca acela, atât de aproape mie în slăbiciuni, se dovedise în stare să se nască a doua oară sufletește și să se refacă, îmi dădea curaj. Paralelismul, băgați de seamă, se isprăvește aici; căci astăzi îi semăn sfântului Augustin cum poate o furnică intr'aripată să semene cu un condor; dar, însăsfârșit, îi sunt dator cu o nespuse de mare recunoștință: dacă la început îl admiram ca scriitor, acum îl iubesc așa cum își iubește copilul părintele, îl venerez așa cum poate creștinul să-l venerese pe sfânt“.

Aceasta fiind semnificația cărții, ceice au urmărit până acum opera lui Papini își pot da seama de chipul prezentării. Căci trăsăturile personalității sale artistice sunt prea lapidar gravate, spre a-și schimba configurația în ansamblul calităților și defectelor care-l caracterizează.

Ca și în „Omul Sfârșit“, ca și în „Viața lui Isus“, în acest „Sfânt Augustin“ te vei întâlni cu aceeași intonare de eroism mesianic, nestrăin de patosul romantic; cu aceeași vigoare de afrescator în conturarea fondului uman, pe care se proiectează figura centrală; cu aceeași predilecție pentru egocentrismul autobiografic, temerar în confundarea propriului Eu cu cele mai sacrosancte exemplare ale istoriei sufletului omenesc; aceeași neliniște, oscilând neegal între avântul liric și scepticismul livresc; aceeași robustețe clasică toscană și carducciană, în mînuirea verbului; aceeași ingenuitate, profund omenească, în mărturisirea aprigei dorinți de sanctificare; aceeași virtuozitate divulgativă, mai mult laică decât sacerdotală, nestrăină de retorismul prototipului de predicator catolic.

Pentru semnificația-i spirituală însă, cartea aceasta reprezintă un progres în ascendența producției literare a celebrului convertit.

„Poveste a unui suflet“, iar nu „viață romanțată“, scrisă de Papini „ca artist și creștin, nu ca patrolog și școlastic“, purtând drept motto aceste cuvinte din prefață — „Più profonda fu la bassura, e tanto maggiore è la luce dell'altura“, „Sfântul Augustin“ este o nouă ofrandă, pe care orgoliul celui mai frământat exponent al generației noastre de șovăitori convertiți, o depune pe treptele altarului, picurat încă de sângele Golgotei.

Alexandru Marcu

câtă vreme tot mai sunt în țară destule autorități, cari cred că nu s'a isprăvit încă cu »biserica de stat« a ortodoxiei dominante.

Dela universitatea din Cluj. Săptămâna trecută a fost ales din partea Senatului universității din Cluj rectorul anului școlar viitor în persoană dlui prof. Dr Iuliu Hăjiegan, dela facultatea de medicină. Alegerea aceasta urmează să fie confirmată din partea ministerului instrucției publice.

— O altă știre personală dela aceeași universitate este numirea de docent la facultatea de medicină a dlui Dr Ioan N. Voicu, un fiu al Blajului, care a făcut până acum pe asistentul cliniceii obstetricale și ginecologice dela aceeași facultate.

Locale. Duminica viitoare, a sfinților părinți, va predica în catedrală păr. Dr Iuliu Florian, canonic mitropolitan.

— Dintre 125 elevi și eleve, prezentate pentru examenul de bacalaureat la Comisia locală, au căzut la înscris 23 (16'3%), și anume 14 băieți și 7 fete. Restul de 102 au fost admiși și la examenul oral, al cărui rezultat se va cunoaște abia în cursul zilei de mâine.

— Duminica viitoare, în 13 Iulie, se va ținea la Casina română *adunarea generală a Cooperativei »Ajutorul«*, la care direcțiunea invită și pe această cale pe toți membri societății.

Ministrul României în audiență la Papa. Într'o audiență particulară avută de curând la Papa, d. Petrescu-Comnen, ministrul României la Vatican, a prezentat Sfântului Părinte mai multe cărți referitoare la istoria, arta și viața poporului român, toate splendid legate în moire alb și împodobite cu stema papală. Papa s'a interesat de aproape de trecutul României și de actuala ei situație. — Cărți de acelaș cuprins au fost oferite din partea ministrului nostru și Institutului Pontificiu Oriental, pentru cari a mulțumit călduros Mgr. d'Herbigny, directorul Institutului.

Un congres al bisericii anglicane. La 10 Iulie c. se va deschide, în Lambeth-Palace din Londra, un mare congres al tuturor episcopilor bisericii anglicane, obișnuit a se ține la intervale de câte 10 ani. La acest congres a fost invitat și câte un reprezentant al bisericilor ortodoxe antocefele și, după știrile din gazete, ortodoxia română va fi reprezentată acolo prin I. P. S. S. Nectarie Collarciu, mitropolitul Bucovinei. Congresul va dura o lună de zile și se va ocupa de mărturisirea de credință a bisericii anglicane.

A murit Adolf Harnack. În ziua de 10 Iunie c. s'a stins la Berlin, în vârstă de 79 ani, marele teolog protestant Adolf Harnack, ale cărui opere au stimulat și promovat foarte mult și cercetările patristice ale învățaților catolici. Cea mai cunoscută dintre scrierile lui Harnack este »Das Wesen des Christentums«, tradusă aproape în toate limbile culte, dar nici una n'a provocat o discuție literară mai pasionată ca cea despre »Simbolul de credință al apostolilor«. Dintre celelalte scrieri ale lui Harnack se mai cunosc mai ales »Mission und Ausbreitung des Christentums« și o »Istorie a dogmelor.«

O MUNCA COMPLETA ȘI CU REZULTATE, pot îndeplini numai aceia, cari au nervi sănătoși. 2—3 lingurițe Ovomaltine în laptele de dimineață și de după masă, întărește mușchii și nervii.

ANUNȚ LITERAR. Cunoscutul manual de »Economie rurală și grădinaritul« al păr NICOLAE POPP, fost profesor la școala normală din Blaj, va apare în curând într'o a doua ediție, sub titlul: »Noțiuni de agricultură, zootehnie și horticultură«. Cartea se tipărește în editura »Națională« S. Ciornei din București și va avea aproximativ 500—550 pagini, cu vreo 140 ilustrațiuni lămuritoare în text. Prețul va fi cât se poate de moderat. Aprobata de Ministerul Instrucțiuni, cartea se va putea folosi pentru școlile normale și Seminarii, dar poate fi, evident, de cel mai bun folos și pentru particulari. Profesorii cari vreau s'o îndroducă pot avea, la cerere, dela editură (București, Decebal 8—10), câte un exemplar de onoare, îndată se va fi tipărit.

Telefonul »Unirii«

A. Cluj. După informațiile noastre, lucrurile sunt definitiv aranjate, așa că noua delimitare pe teren a episcopilor și tot ce-i legat de aceasta, va fi, credem noi, încă în această vară un fapt împlinit.

R. Târgu-Mureș. Noua atitudine »dinastică« a lotului vintilist va rămâne, în adevăr, pentru multă vreme, »cel mai formidabil naufragiu« al vieții noastre politice și suntem și noi foarte curioși să vedem ce se va putea salva prin faimoasa audiență regală: o Canossă din cele mai resonante a zilelor noastre. Apropos nu strică, poate, să încreștăm și următoarele cuvinte, pline de adânc sarcasm, binemeritat, ale dlui N. Iorga, din numărul dela 27 Iunie c. ale »Neamului Românesc«: »Vibrante declarații anunțau, că partidul național-liberal nu va ceda nici într'un chip... Carol al II-lea nu există, nu poate exista... Dar două săptămâni trec. Cum mânăncă vremea și decisiile cele mai eroice! Două săptămâni... Mai poate să reziste cineva? Și zodiile schimbării eroismului s'au depănat până la capăt. Generalul împușcării usurpatorului descoperă că bucătarul cel nou al palatului gătește niște sarmale irezistibile. Iar, pe când »georgiștii« »idealști« sunt siguri că la toamnă »vin« ei, din partea »ramurei aince« se opune siguranța preferării. Doar ei sunt mai prețioși!«

»Telegrafal român«. Sibiu. Regretăm, că ați putut fi duși în rătăcire, pe chestia episcopiei noastre de Nord, din partea ziarului rău și prost informat, care se chiamă »Țara Voevozilor«. Vă rugăm, deci, să cunoașteți, că după ce d. Bethlen, primministrul Ungariei, nu poate avea nici o ingerință la Vatican în chestiunile cari privesc România, episcopia noastră de Nord va fi foarte curând un fapt împlinit, și că Seminarul nostru din Roma n'a fost și nu este »un fel de avans, ca episcopii (noștri) să nu se prea alarmeze, dacă se va reveni la situația de acum 10 ani«, de-a se reînființa, adică, episcopia latină de Satu-mare. Asta nu înseamnă însă, că episcopii de Oradea și Satu-mare, unite »acque-principaliter« într'o singură episcopie latină, să nu poată avea pe viitor sediul la Satu-mare, spre a rămâne la Oradea o singură episcopie catolică, cea a bisericii noastre.

M. Sibiu. Nime nu putea aștepta, ca mitropolia dela Dvoastră să se bucure pentru noua noastră biserică dela București, dar, iarăși, nu-i permis s'o lăsăm în starea îngrijorătoare de adâncă durere ce a cuprins-o. Vă rugăm, deci, să comunicați celor dela organul ei oficial, că »puținii greco-catolici din capitală« se cifrează până acum peste 6000, și, suntem siguri, că îndatăce vom putea avea acolo mai mulți preoți, vom mai descoperi pe atâția. Fie deci liniștiți, iubiiți confrați, că nici noua noastră biserică din București nu va fi goală. Numai de-am putea-o face destul de încăpătoare!...

P. Luduș. Am aflat și noi, cu multă bucurie, că ultima încercare a proselitismului ortodox clujan, cea dela Iacobeni, a sfârșit par-că mai rușinos decât oricare din cele premergătoare. Averile bisericii noastre nu pot fi instrăinate prin simplă »usucapiune« și dacă sentința judecătorească adusă în cauză ne restituie totul și mai impune pe infractorii belicoși cu vreo 20,000 Lei, îi va trezi poate de cap și îi va face să înțeleagă — să sperăm că pentru totdeauna —, că a trecut vremea »usucapiunilor«, arbitrar, fie ele și ortodoxe.

C. Doba. Cele trimise au sosit, dar abia acum au putut ajunge în mâinile deputatului nostru de Satu-mare, care am socotit că e bine să le cunoască înainte de a veni să le dăm publicității. Vom vedea acum, în numărul viitor, ce putem face cu ele.

Editura »Sf. Unire« — Blaj

»SFÂNTA UNIRE« este o societate pe acțiuni, al cărei scop este de a contribui la îndrumarea vieții religioase, morale, culturale și sociale a poporului românesc, prin înlesnirea tipării și vânzării publicațiilor de cuprins religios, științific, literar și social redactate în spirit creștinesc, prin aranjarea de conferințe, cursuri și congrese, cum și prin tipărirea și vânzarea tablourilor religioase și morale. (Art. 2 din statute).

În cele următoare facem o dare de seamă despre cuprinsul cărților apărute până în momentul de față sub îngrijirea acestei societăți, cu scopul de a le răspândi cât mai mult în mijlocul publicului cititor și a câștiga cât mai mulți cumpărători, pentru a putea desvolta o activitate cât mai rodnică.

Au apărut până acum:

1. Istoria unui suflet. Viața Teresa de Pruncul Isus. Pagini 224. —

Cetirea acestei istorii a unui suflet de încântat pe cei mai buni scriitori, și în ce operează schimbări surprinzătoare. Mica Sfântă cum o numesc toți cei ce sufer, este mângâietelur stucumate și chinuite de suferinți. Ea a că va petrece în cer făcând bine pre pământ revărsa o ploaie de roze — o ploaie pe bine peste sufletele îndurate. Și toți câți au cerut ei au simțit mângâierile și ajutorul acestei sf. Recomandăm cu căldură cetirea acestei cărți preoțimii cât și credincioșilor noștri.

2. Rezumat al istoriei bisericii Evul vechiu (30—476). Traducere de Dr A Ciplea. Pagini 254 — Lei 80.

Clarisimul Domn profesor Dr. Ciplea a evul vechiu al istoriei bisericii universale dela celebri francezi T. Mourret și J. Carrayre, prof. sf. Teologie în Franța.

Cartea o recomandă chiar numele celor vanți francezi, cari prin o oxpunere clară și prin o împărțire foarte potrivită a materialului putem zice, bisericii catolice întregi un mare istorie din celea mai bune.

Traducerea bună românească făcută de Dr. Ciplea ne pune în posesiunea acestei cărți se impune pentru oricare fiu al bisericii noastre.

Alte volume vor urma.

3. Minunile lui Isus. Explicații omilii de Mgr. Dr Iacob Schäfer, prela Seminarul teologic din Mainz; trad. de Dr George Fireza, canonic de Blaj. Pagini 350. — Lei 120.

Este o carte admirabilă pentru orice creștin, mai ales pentru preoți.

Profesorul celebru Mgr. Iacob Schäfer, în cu o știință biblică, vastă a expus în această teate minunile lui Isus în formă de omilii.

Preoțimea rurală în deosebi poate avea ajutor la predici în aceste omilii, cari pentru sunt provăzute și cu un indice special pentru necile și sărbătorile noastre de peste an.

4. Stropi de rouă. Povete sulfate cu prilejul ss. exerciții spirituale. Dr Alexandru Nicolescu, episcopul Lugoj. — Prețul Lei 100.

Preasfințitul dela Lugoj, acest apostol și neobosit al bisericii noastre, a dat la tipăritura societății noastre exhortațiile ținute de Președintele la exercițiile spirituale din Blaj.

Ca adânc cunoscător al sufletului omeneșt, sfințitul dela Lugoj a depus în aceste povete cunoștințele sale vaste în aceasta materie, pe care trecut prin farmecul unui adânc simț de pietate este pătruns.

Se recomandă preoților și mirenilor deosebi ca o călăuză a sufletului în toate tainele vieții.

5. Momente din viața bisericii din ultimii zece ani (1918—1928) de Dr. Georgescu, profesor secundar, subdirector general în ministerul cultelor și arhiepiscopul Lugoj. Pagini 60, format mare. — Prețul Lei 50.

Dr profesor Georgescu a avut fericita idee de a cuprinde în acest volum toate actele importante și săvârșite de bărbaii bisericii unite pentru neamul nostru în ultimii zece ani.

Cartea dlui Georgescu, care, în descrieri și ilustrații cu multe clișee, arată suferințele îndurate de clericii și mireni uniți pentru întregirea neamului, cel mai excelent argument că biserica unită cu cea și în trecut așa și în prezent, și-a făcut deplin pentru neamul românesc.

Momentele glorioase ale bisericii unite, dela dl Georgescu, nu ar trebui să lipsească din casa a credincioșilor noștri, căci sunt o mândrie și încurajare în lupta pentru credința noastră unificată în Roma.

Aceste cărți se află de vânzare la librăria Seminarului din Blaj și la Societatea de editură »Sf. Unire«, Blaj jud. Târnăveni. Frații preoți sunt rugați a prezenta edițiile Societății pentru bibliotecile parohiale și a le răspândi în cercuri cât mai largi.

Adm. »Sf. Unire«

Trupul de copil beșicat și opărit se îngrijește cu crema de copii HÖFE